

י"ז:

שמתו פרק שלישי ברכות

מסורת הש"ס

[illegible]

מורה אור השלם

1. אין חכמה ואין תבונה ואין
עצה לנגד ה' משיב לא ל
2. על פי התורה אשר יורחב
ועל המעש אשר יאמרו לו
תעשה לא תסור מן דברך
אשר יצוה לך יימן ושמאלו
וברם יו יא
3. לא תראה את שור ארץ
או את שני נדחים והתעלמת
מדם השב חשיבים לאחרי:
4. לאביו ולאמו לא יאחז
ולאחיו לא ישקו קדם
ביתם כי נור אלקיו על
מבדבד 11

הנהגות דב"ם

- (א) רש"י ד"ה אחרת וכו' נמי מצוה שיש בה כרת היא:
(ב) תוס' ד"ה מדלגין וכו' תימה למה דאמרין פ"ק דעירובין אין לל"ז ותיבת גבי נחשק:
(ג) בא"ח כפי ללדון. ג"כ פי' כסופי ד: כד"ה עד שיפסוק ויפס"פ שחלל קנב: מסור' יותר ויפס"פ: (ד) ד"ה רוב וכו' טעם על טעם ברום טעם וכו' אלא כפי:

מוסף תוספות

- א. בתוס' ריש הוסף, ושפיר
לא חייץ.

נִסִּים וּנְסִימוֹת

- [illegible]

א. עצם כשעורה אי גמי א
עמר דגם דקדוקים למי

- אמשר לעצם כשעורה שלא
יחזיקו כוונת עקירה במסירו
הוא, וכל הנוגע בעצם זה עצם
כשעורה וכן העתיקו משמו
של נביא עליו השלום
דאמרינן (יורד נ) עצם
כשעורה הלכה ואמרינן זה
שעורין (שעורין) עצמין
העתיקו הלכה למשה מסיני
שעורין דאורייתא ניתו
דבתיב (דבתיב) ארץ תטה
שעורה ומפרשי לה שעורה
עצם כשעורה (הספק)
(ומסבירין) הלכתי ניתו
אמרינן רבנן אקראי ואיתי
למי כסדר טהרות במצות

הדואס פנימה. אה חלל ההקף אחורי שורה הפנימית והאכל יושב
שם: מחמת עומק. ולא מחמת כבוד שלה כלל לנחם אלה לראות
את המלאכה: אין חכמה. השורה גדר היא: אחת עשרה. שיש לה
קבר: בראש: אלה: כבים ספרים. עולם מנוח אלה
מדברנים והוא שדה שחמש בו קבר
וחסו חמשים שמה לדלו כלי המחשבה
את העצמות והדורס עליה: מיטען
ועלם שערור מנוח צננת ונחש
ולא כהאל וימין מדברנים הוא דאסור
כען הוא דלחלוה יקיריהו גבי אכל:
מנפח אדם. לפני שאלם היה שם עש
יאלו חלל דאורייתא הוא חלל הדיק
מזלליק דיה כולי האי למיסק
אזיפיה. חלל דיקא לעשה ספח
אזיפיה ולא לזלזל תרומה דלמדיק
במור בקדש (מגינת דף סה:): שרש.
ברגלים: וקראת מלכי ישראל. הרי

רבי אבא בבית הפרס
האמר רב יהודה בר
אמאי לימא אין חכמה
לגדגד ה' כדרכא דאמר
כל שיש בו חלל טפח
ואין בו חלל טפח אינו
עורב ארונות יש בהן
ש בהן משום שאין בהן
גזרי בהו רבנן ת"ש
דרוחא [את] לא תעשה
אין חכמה ואין תבונה
מה רב בר שבא קמיה
א תסור אחיכו עליה

ערוס (מנחות דף נח.) ויהי כביש
קצרות. הכהנה: ואינה לפי כבודו.
אין הכהנה חשונה לפי כבודו, שהיה
או שיהיה מלאכתו מרובה. שמינה
בטול מלאכתו לרדוף אחריה יתירים
על דמי הכהנה ולא יצלו העניים
להשיב לו יומר ממה שמשיב להם
ומתאם הוא מפסיד: וגמור מינה.
לגבי כללים דלמנן פושטן אפילו
בשוק: ממונה. קל מאיורה:
ולאחוסו מה פלמוד לומר. בנייר כביש
כל ימי הדור לה' נפש מת לא יא
וסמך ליה לאביו ולאמו לאחיו ולאחוסו
אין יתחנן להם דהא כולהו בכלל
נפש מת לא יא יולמה יאול לאביו
פרט לתת מזון לאחיו מה מתחנן לומר
משום מה מזון לא לאיטרך דמלאביו
נפקא ודעדי ליה כספרי לנחמד שמי
היה מיר או כהן דהו עליה שמי
מקדשות אף הוא לאביו לא יא יתחנן

אבל מטמא הוא למת מזוה לאחיו מה תלמוד לומר הרי שהיה כ"ג והוא נזיר אף הוא לאחיו לא יטמא אבל מטמא למת מזוה ולאחיו מה תלמוד לומר לא אחיו ענין לזה חנהו ענין למי שהולך לשוטט לא פסח ולאול את בנו שמטמא למת מזוה: ושמע שם לו מת מקרוביו יכול יטמא להם: דאמרם לא שמע. והיולי וענת שחיטת הפסח היא וחלה עליו חובת הפסח שהוא ככרת אם יטמא יצטרך להעשות פסח. ולמול את בנו ממ (ה) מלות כרת היא וזאת דאמר בברי פסחים נמי קאמר דמילת זכרו מעבד פסח: אצל

הוא דלית מטמא אכל מטמא למת מזה: **אמרת** דא יבא
ועד דעשה פסח גרידא רשאי לטמא לקרוצים ותימה דבזבחים
והוא אמיז ע"כ וסריך מה ברייתא דהכל דקאמר לא יטמא ומאי
עשה פסחו גרידא אימא רשאי לטמא על כן גראה לפרש אמרת
לא

מדרגתן היינו ע"י גבי ארונות. תימה לשה דפי' גולל כסיו של ארון הדגוי? ויכל אשר יגע על פני השדה לנחות גולל ודופק וא"כ גם המגיל מטמא כהכל והיכל היו מדלגין עליו וי"ל ללא קסא דהא מתי' בשמחות (פ"ד הלכה ט') טעם עומאה הינו נמלגה עליה אין כהן מזהיר עליה וגולל ודופק אין מיר מגלה עליהן כדמנן בבס"ס מיר פרק כ"ד גזול ודף נד.) והיה חומר ר"ה דלתי' להי כלי דהא אמר ההם רביעית דס אין המיר מגלה עליו עד שיהא חיי לוי ויפלו הכי כהן מהסר עליו כדלמתי' בפסקי' בהמה מחסרה (תמ"ו דף ע"ב.) ורביעית דס הגא מ"י ממס טמא ויפיקין ליה מעל כל נפשות מל לא יבא וי"ל דהס מל מקום היס שומאה שמייר מגלה עליה אבל גולל ודופק אינו כלל מזהיר ולכן אין כהן

תבונה לנגד ה' תרגום
 דרבנן דאמר טרב יתור
 אדם בית הפרס והווי
 אשי משמיה דרב י'ב
 ת"ש דאמר ר' אלעזר
 על גבי ארונות של מת
 ולא לקראת מלכי ישראל
 לקראת מלכי עבר"ש
 ישראל למלכי עבר"ש
 ואין תבונה ואין עצה
 רבא דבר תורה אהל
 חוצץ בפני הטומאה
 חוצץ בפני הטומאה
 חלל טפח וגזר על שיש
 ומשום כבוד מלכים
 גדול כבוד הבריות
 שבתורה ואמאי לימא
 ואין עצה לנגד ה' תרצה
 דרב כהנא בלאו ד'

[illegible]

ומה תלמוד לומר לגופיה לא איטריך דהא מנפש מה נפקא מילה ולא
 נפקא אלא להוציא מה מצוה שמוצא לעומה ד לאמו מה תלמוד לומר
 לגופיה לא איטריך להבדיל מה מצוה דמלאכיז נפקא אלא להביא
 לגופיה היה מיר וכן שיש עליו שאלה קדושות אין הכתוב מזהיר
 למתלמדות אלא לאמו אבל מטמא הוא למת מצוה לאחי מה תלמוד לומר
 אפסאם היה כן גדול ומיר דקדושתו חמור דגם כלל מירות אפסא
 לעומת הקרובי אפס"כ לאחי הוא דלמיטמא אפסא מה מטמא האב
 לעומת מצוה ואם אינו ענין למיר גירדא דלא לכהן הדיוט מיר הנהו
 ענין דכ"ג מיר ולאחותו מה תלמוד לומר הרי שאם היה כ"ג ומיר וכן
 לשחוט פסחא ולמול את בנו דאיכא מצות טובא אפ"ה לאחותו
 חמשי שקלי את אדם שחוט מיר וכן גדול ועשה פסח פסח
 וי"ב דק. גבי מעשה דיוקא הכהן שחטו עשרה עשרה פסח וטו
 דלמאן שאני הכהן דמירי דכל הדיוטות האלו צו דפרשי"ה ו
 דלמאן שאני הכהן דמירי דכל הדיוטות האלו צו דפרשי"ה ו

[illegible]

ה' א מ" פד תלכות קס
הלכה ו סג עשין יח
טושיע אויב סימן עג טפף ה:
ב ב מ" פ" תלכות כללים
הלכה טז סג לאון רפג
טושיע יוד סימן שג (מלא):
ג (מ") פיה תהל' ת"ח הלכה
טושיע יוד מ" שעב טפף
א:

כא ד מתי פני מלכות אכל
הלכה די טושיע יירד
סימן שעב סעף א:
כב ה ו מתי פני מלך קרנ
סעף הלכה ח:
כג ד מתי פני מלכות אכל
הלכה די טור יירד סימן
שעב:
כד ח מתי פני מלכות
אכלה הלכה יח והלכה יג
וסייב הלי א סעף פשין עד
טושיע חרית סימן כעס סעף
כ ג:

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

דְּבִירוֹ חֲנָנִאל

[illegible]

ב ימים נאמן

התחלצו. וזה שאמר צאתה
לך ואלהיך ואלהיך אל צל
האליצו שהלכה כמות כרים
יאתי"ו ב' תשובת האתח
כל קול אל אמרה שהלכה
כמותו דבריו וזה אלא כל
מקום שהם הוא ששאלו
ואיפשר לומר כי בכל מקום
ולחלו זה המקום היחיד שנתנה
ואין שהדמה לו ששמו
שמו הלכה כי אליצור ב' כל
קול יהיו דברי תל
מכות: ויקמים והשתת אל
היתה הבנה אלא למות את
התמים א' יתנו הקבלה
שבים והמרא שסבים
ששכיל כל קול ואם זה הדמה
לשם שבת, ויקמים (א' ב' במד

ה' אלהיכם אתכם ודגה נודע
עם כל זאת כירור קבלתם זה ש
כי אינו מחליף סמנה דיבור את
הרשע היא דאמר אין משגיחין
בסוף פרק ד' מיתות (דף סח) כי
בשורה הפנימים פטורין. במס'
גילמין דהוצל ואמר לי אין שור